

[Fuglsang.]

udenrigsminister kunne sikkert fortælle interessante enkeltheder herom — sidder nu i fængsel og skal sammen med adskillige af sine medarbejdere for retten anklaget for højforræderi, korrupsion og terror.

Koreas Syngman Rhee, for hvis demokrati FNs gode navn blev misbrugt og verden bragt på randen af en krig, undgik kun samme skæbne ved at flygte i fly.

På den vestlige halvkugle gik det Cubas diktator, Batista, på samme måde. Og måske kunne jeg nævne den særegne udvikling i Japan.

Der er ganske vist på vore breddegrader NATO, og her tales der stadig meget og rørende om NATO-sammenholdet, men mon ikke man skal være temmelig rettroende for ikke at se, at der også er revner her. Der er et og andet i denne lovprisning af den vestlige enhed, der minder om „Kejserens nye Klæder“.

På det militære område er der sådanne reelle modsætninger som dem, de Gaulle med sine politiske ambitioner, taler og krav giver udtryk for.

Der er også de økonomiske modsætninger, og vel kan og vil man afvise deres betydning under hensyn til, at NATO er en militærpagt; men i sidste omgang er det kun udflugter, for det gælder stadig, som gamle Clausewitz sagde, at krig er politikken, ført videre med andre midler, og her har vi som det mest slående NATO-landenes handelsmæssige opdeling i de to markedsområder, oven i købet med USA og Canada som den tredje part.

På område efter område svækkes den aggressive imperialismes kræfter, medens fredens front fæstnes og styrkes. Det er derfor, at vi har lov til at sige, at vi nu kan se hen til opfyldelsen af det, slægt efter slægt drømte om, nemlig en tid og en verden uden krige, en tid, hvor de værdier, menneskene skaber, ikke forspildes til kostbare krigsmidler, men bruges til folkets bedste. Hvad ville vi i vort land ikke kunne få af nye boliger, social tryghed og bedre uddannelsesmuligheder for vore unge, om de 1 050-1 100 mill. kr. plus tusinder af unge menneskers arbejdskraft, der nu ofres på militæret, blev brugt til produktive formål!

Vi må ikke glemme, at der for at gøre denne mulighed til virkelighed kræves den allerstørste agtpågivenhed og indsats fra

alle menneskers og alle landes side. Det gælder ikke mindst vort land, der som umiddelbar nabo har fredens farligste fjende i øjeblikket, nemlig Vesttyskland med dets genopstandne militarisme. Det er betegnende, betænkeligt og farligt, at når der tales om de farer, der skulle true vort land, tales der fra de ivrigste NATO-tilhængeres side kun om ét land, nemlig Sovjetunionen. På grundlag af denne angivelige fare, hvor man ikke har skygge af sandsynlighedsbevis for sine påstande, bygger man Danmarks udenrigs- og forsvarspolitik, og samtidig søger man bevidst at mørklægge vort forhold til Vesttyskland. Glemte er de erfaringer, et enstemmigt folketing pegede på i memorandummet af 1947 om den trussel, den tyske militarisme altid har udgjort for sine nabo-stater, deriblandt Danmark, en fare, som ikke er blevet mindre, fordi det bl. a. med folkeflertallets velsignelse nu igen er oprustet i en sådan grad, at det om 2 år vil være militært stærkere end alle europæiske NATO-stater tilsammen, et land, som jeg ikke i min vildeste fantasi kan forestille mig at nogen — måske med undtagelse af den højtærede forsvarsminister — vil hævde har ændret sig i demokratisk retning siden 1947, et land, hvor kanonfamilien Krupp og de andre dødens købmænd igen har erhvervet deres økonomiske magt og politiske indflydelse, et land, hvor monopoler og junkerkaste stadig fører det store ord, i spidsen for hvis hær atter står Hitlerhærens beryggede generaler og admiraler, og hvis ledende mænd, helt op til forbundskansler Adenauer og forsvarsminister Strauss, ikke lægger skjul på, hvad hæren skal bruges til, nemlig til revanche- og grænseflytning.

Om Danmarks udenrigspolitik sagde den højtærede statsminister meget lovende, at dens hovedelement fortsat skulle være medlemskabet i FN, og at regeringen ville medvirke til at styrke denne organisations stilling som fredsbevarende og mæglende organ. Det lød som sagt lovende ligesom passager i udenrigsministerens tale i FN for nylig, men i strid hermed tilføjede statsministeren senere, at det andet hovedelement fortsat skulle være vort medlemskab af NATO.

Det kan jo ikke lade sig gøre. Man kan ikke på én gang medvirke til at styrke freden og mindske spændingen og så bygge sin